Natasha Lesterová

Dům na Rivéře

Pařížská špionka.
Tajný kód.
Odvážný plán.

metafora

Paříž 1939: Nacisté si myslí, že Éliane nerozumí německy. Mají za to, že pro ně pouze katalogizuje umělecká díla, aniž by tušila, že kradou národní poklady do svých soukromých sbírek. Jenže to se mýlí. Dívka dešifruje jejich poznámky a předává informace odboji.

Éliane však rozehrála nebezpečnou hru. Svěří svá tajemství muži, kterého kdysi milovala? Nezradí ji znovu? Éliane nemá šanci to s jistotou zjistit… dokud ji večírek v úchvatné vile na francouzské Riviéře nevystaví zcela nové úrovni nebezpečí.

Současnost: Remy Langová chce zapomenout na tragédii, kvůli níž se její život ocitl v troskách, a proto se vydává do domu na Riviéře, který za záhadných okolností zdědila. Během třídění knih objevuje katalog uměleckých děl ukradených během druhé světové války. V šoku zjišťuje, že jeho součástí je i obraz, který už od dětství visí na stěně jejího pokoje.

Kdo vlastně byli její předci? Neskrývá dům na Riviéře větší tajemství, než jakému je Remy schopná čelit?

„Strhující srdceryvný příběh, který propojuje nacisty okupovanou Paříž se současným sluncem zalitým pobřežím jižní Francie. Dům na Riviéře *je román, na který dlouho nezapomenu.“*

– Posy Lovellová, spisovatelka

Natasha Lesterová

DŮM NA RIVIÉŘE

Natasha Lesterová

Dům na Riviéře

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

The Riviera House © 2021 by Natasha Lester
First published in the United Kingdom in the English language in 2021 by Hachette Australia and Sphere an imprint of Little, Brown Book Group.
Translation © Zdenka Lišková, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-632-3 (ePub)
ISBN 978-80-7625-631-6 (pdf)
ISBN 978-80-7625-209-7 (print)

Mému otci,
který si tuto knihu už nebude moci přečíst
a pravděpodobně tu nebude, až vyjde.
Zasloužíš si klid a odpočinek. Doufám, že přijde brzy.
S láskou

„A nyní se dostáváme k pasáži, která vám možná zlomí srdce. Pochopitelně i já tyto okamžiky nesnáším, protože jsou dny, za jejichž obzor ani já nedohlédnu, a nejsou vždy dobré nebo lehké. Ovšem i to je umění. Prožívat události, které jitří srdce.“

Heather Rose
The Museum of Modern Love

ČÁST PRVNÍ

Paříž, 1939–1941

Kapitola první

„Přijdu pozdě," řekla zoufalá Éliane Yolandě, která se ve svých pěti letech o Élianiny povinnosti ani trochu nestarala. Z Yolandiných zaťatých pěstiček bylo ve skutečnosti zřejmé, že na všechny Dufortovy již brzy sešle svůj spravedlivý hněv. Pokud Éliane nenajde k snídani něco jiného než okoralý chléb, Yolande vybuchne a Éliane zmešká ranní přednášku na umělecké škole.

„Všichni máme hlad," vyjela na Yolandu Angélique, druhá nejstarší po Éliane.

Éliane se zadívala na zachmuřené a zamlklé tváře svých sester. Dvanáctiletá Jacqueline na ni upírala prosebné oči, které ji vybízely, aby zkrotila jak Yolandin herecký výstup, tak i Angéličinu výbušnou povahu. Osmiletá Ginette zívala, protože ji vzbudila směsice zvýšených hlasů.

Bylo *jasné*, že přijde pozdě. Ale její sestry nemohly za to, že rodiče vkládali všechny dostupné prostředky, včetně celé Élianiny výplaty, do sotva přežívající brasserie, takže v domě nebylo co do úst. Otočila se a navzdory téměř fyzické bolesti, kterou při pouhém pomyšlení na svůj plán cítila, posbírala všechny své štětce ze sobolí srsti, hodila je do tašky a pevným, ale láskyplným hlasem řekla Yolandě: „Slibuju, že zítra budeš mít k snídani croissant. Ale jen když se oblékneš do školy a necháš se od Angélique učesat."

Yolande vyskočila ze svého slzavého údolí na podlaze, a když se vrhala k Éliane, její blonďaté vlasy poskakovaly stejně jako její nově povznesená nálada. „*Merci*," zašeptala s hlavou zabořenou do Élianiny sukně.

„Mám tě ráda," pronesla Éliane a pohladila sestru po vlasech. A pak, zatímco jim Angélique nevěnovala pozornost, protože pomáhala Ginette najít boty, pošeptala Yolandě do ucha: „Angélique má strach. Je to první rok, kdy se o tebe bude starat. Tak jí pomáhej. Pak uvidí, že se o tebe nemusí tolik bát."

A když líbala na rozloučenou Angélique, vysvětlila jí: „Yolande jenom touží po tvé náklonnosti. Spíš ji obejmi. Pak se bude chovat slušně."

Od patnáctých narozenin Angélique uplynulo teprve šest měsíců. Jejím dárkem bylo, že od Éliane převzala takzvané privilegium vypravovat děti do školy a vodit je domů, na konci dne vyzvedávat zbytky z brasserie k večeři, nakrmit jimi děti a uložit je do postele. Yolande a Angélique se stále nevyrovnaly s nepřítomností Éliane, která teď trávila čas v práci.

Naštěstí Ginette a Jacqueline stačilo jen vroucně obejmout a políbit a Éliane mohla odejít a s klapotem seběhnout po točitém schodišti z jejich bytu ve třetím patře do Galerie Véro-Dodat – kdysi honosné pasáže z období Belle Époque. Ta byla lemována bývalými luxusními, ale nyní většinou zcela opuštěnými mahagonovými výlohami obchodů, oddělenými oprýskanými mramorovými sloupy s cherubínky, kteří se věčně usmívali navzdory tomu, že většině z nich chyběl přinejmenším prst na noze, ne-li noha celá.

Z brasserie jejích rodičů se linul vlhký pach zvětralé kávy, vznášel se kolem koulí starých plynových lamp a nutil nemnohé opovážlivce, kteří se odvážili vstoupit do pasáže, spasit neponičené chuťové buňky útěkem.

Jakmile vyšla na ulici, pokračovala k Louvru, kde studovala a pracovala, osvobozená od svazující přítomnosti svých sester. Cesta jí dala pocítit jak lehkost úlevy, tak tíhu ztráty, protože všechna objetí, polibky i drobné projevy náklonnosti teď patřily jenom Angélique. Éliane doufala, že si její sestra těchto láskyplných gest náležitě váží.

V Aile de Flore – křídle Louvru, které se rozkládalo na severu podél řeky – běžela Éliane rovnou do École du Louvre. Usadila se v posluchárně a očima zapátrala v řadách studentů po svém bratru Lucovi, ovšem zatímco Lucova duše byla oddána umění, jeho tělo uctívalo kavárny čtvrti Montparnasse a on opět chyběl.

Pan Bellamy začal mluvit o italských renesančních malířích a Éliane se soustředila na dlouhovlasé a smyslné ženy, na cherubíny, kterým nechyběla žádná část těla, a na šerosvit v náboženských výjevech. V době oběda školu opustila, protože si nemohla dovolit navštěvovat odpolední vyučování. Její rodina potřebovala peníze, plynoucí z jejího zaměstnání. Než vstoupila do muzea a usedla na své místo v recepci, připravená nasměrovat návštěvníky k *Venuši Mélské* a *Moně Lise*, zašla za panem Jaujardem, ředitelem Národního muzea. To on jí dovolil dál navštěvovat školu, přestože nemohla platit školné ani tam netrávila celý den.

„Monsieur," oslovila ho zdvořile, „nevíte, kde bych mohla prodat své štětce?" Vytáhla je z tašky a přitom odmítla pohlédnout na poslední zbytky svého dětského snu stát se malířkou. „Jsou kvalitní, sobolí. Snad by se hodily nějakému novému studentovi."

Monsieur Jaujard studoval její poklady a taktně se vyhýbal pohledu do její tváře, o níž věděla, že je zarudlá studem, protože žádá o další laskavost, a také v důsledku nadcházející ztráty.

„Nechte je tady. Znám jistého mladého muže, který by vám za ně mohl dát dobrou cenu."

„Děkuji," řekla tichým hlasem a přinutila se odevzdat štětce s pomyšlením na to, jak se bude zítra tvářit Yolande, až dostane k snídani croissanty místo okoralého chleba.

Krátce před zavírací dobou se objevil monsieur Jaujard s obálkou, kterou podal Éliane. „To je pro vás."

Otevřela ji a objevila v ní nejméně dvakrát tolik, než doufala. Teď to byly Jaujardovy líce, které zčervenaly, když mu nadšeně děkovala. Hned poté spěšně opustila muzeum, protože věděla, že potřebuje peníze utratit ještě téhož odpoledne, jinak budou prolity hrdly jejího otce a jeho přátel v brasserii.

Venku v ulicích panovalo ticho; přízrak Hitlerových nevyzpytatelných ambicí už vrhal stín na celou Paříž. Éliane vklouzla do La Samaritaine a našla dva levné, ale vcelku hezké kousky pro Jacqueline, která už několik měsíců potřebovala podprsenku, ale i kdyby si jejich matka pod tíhou únavy z osmnáctihodinové práce v brasserii všimla dceřiny vyspělosti, neměla kde brát, aby s tím něco udělala. Poté co Éliane zaplatila za spodní prádlo, zbylo ještě dost peněz na croissanty.

Cestou domů se usmívala při pomyšlení, že si v taškách nese zboží i štěstí pro své sestry, dokud před ni nevstoupil na chodník kdosi se dvěma plynovými maskami v ruce. Odvrátila pohled. Ale na druhé straně ulice stál další Pařížan obtěžkaný podobně znepokojivými předměty.

Hitler si přece nemůže brousit zuby i na Francii. Vždyť už si vzal dost velký kus Evropy. Přesto se zastavila a bezděky se zadívala na své nákupní tašky. Podprsenka jistě zmírní Jacquelininy rostoucí rozpaky nad jejím rychle se zaoblujícím tělem; plynová maska by jí mohla zachránit život.

„Éliane!“

Kolem ramen se jí zavěsila něčí ruka a najednou vedle ní na chodníku stál její bratr Luc. Byl o rok starší a stejně blonďatý jako ona a usmíval se tím způsobem, který ji taky pokaždé přiměl k úsměvu.

„Pamatuješ si na mého přítele Xaviera?“ nadhodil Luc a s paží stále přehozenou přes její ramena si zapaloval cigaretu, takže musela zvednout vlastní ruku, aby chránila plamen před větrem. „Pár let se mnou chodil do školy, než ho rodina odvezla zpátky do Anglie,“ mumlal přes cigaretu.

Éliane si matně vybavovala tmavovlasého chlapce, který byl původem Francouz, ale žil převážně v Anglii, a před mnoha lety se jí několik dnů v týdnu po škole pletl doma pod nohama. Byl o pár let starší než Luc, který tehdy usoudil, že Xavier bude příštím Picassem, a přiměl ho, aby mu dával hodiny malování. Vůbec ho nevzrušovalo, že měl tenkrát pomáhat Éliane s péčí o děti. Veškerý svůj čas až do večeře trávil malováním, a než je matka přišla uložit do postele, byl Xavier pryč a stopy po jejich činnosti byly zahlazené. Xavier byl tajemstvím, stejně jako Élianina touha stát se malířkou – to bylo něco, o čem se mluvilo jen v nepřítomnosti rodičů na horním schodu před bytem v noci a s kávou v ruce.

„Dneska jsem na něj narazil,“ řekl Luc. „V Montparnasse. Byl tam za Matissem. Za Matissem!“

„Za Matissem,“ zopakovala Éliane, ale to už se nad bratrovým nadšením usmívala. „Xavier se musel hodně změnit od doby, kdy jsem ho viděla naposledy. Tehdy ještě nosil ty příšerné anglické krátké kalhoty –“

„Ty už mi nesedí,“ ozvalo se za nimi.

Luc se zasmál, jako by Éliane řekla něco vtipného, a ona se otočila a spatřila tmavovlasého muže se skvrnami od olejových barev na prstech. Místo krátkých kalhot měl

na sobě oblek, rukávy košile měl vyhrnuté a přes rameno přehozené sako; úplně jako dospělý muž.

„Ty jsi Xavier?“ řekla nevěřícně.

Přikývl. „A ty musíš být Éliane. I když si myslím, že jsem tě nikdy neviděl bez alespoň jedné sestry v náručí.“

„O ty se teď stará Angélique.“ Když promluvila, nejspíš poprvé v životě si uvědomila, jak prosté jsou její šaty. Ušila si je ze zbytku látky v domnění, že napodobí denní šaty z obchodního domu Lanvin, které viděla v katalogu, ale teď jí to připadalo jako dětský pokus o módní návrhářství.

Xavier navzdory barvám na rukou vypadal nejméně o pět let starší než ona, i když věděla, že je mu teprve třiadvacet, zatímco jí bylo dvacet.

Najednou se rozezněly všechny kostelní zvony v Paříži a Éliane zpozorněla. „Přijdu pozdě,“ řekla ten den už podruhé. „Dej to Jacqueline,“ strčila Lucovi balíček. „Musím jít rovnou do brasserie, jinak…“

Zarazila se, aby to neřekla, ale ruka jí stejně bezděky zabloudila k tváři.

„Běž,“ řekl Luc.

Jenže on a Xavier šli skoro stejně rychle jako ona, a tak se stalo, že viděli, jak její otec řval, i když bylo sotva pět minut po šesté. „Kde jsi byla?“

„Kupovala jsem Jacqueline podprsenku, protože to nikdo jiný neudělá,“ ohradila se rázně.

Otec jí uštědřil štiplavý políček.

Koutkem oka zahlédla, jak Xavier položil ruku na dveře brasserie. Vydechnout si dovolila, až když ho Luc odstrčil a tlačil ho po schodech nahoru do bytu, kde Xavier zakrátko zjistí, že většina jejich nábytku je pryč – rozprodána, aby zaplatila tátovy dluhy –, až na to nejnutnější, což byly postele, stůl a šest židlí.

Její matka, která při zvuku plesknutí facky vykoukla

z kuchyně, zachytila Élianin pohled a soucitně pokrčila rameny.

Kéž by si Éliane mohla dovolit luxus bolesti hlavy.

Dokud bylo na koho čekat, skládala Éliane ubrousky. Zákazníků chodilo málo, a protože dva stoly obsadili přátelé jejího otce – ti, kteří tam přišli kvůli vínu ve slevě –, věděla, že to bude trvat dlouho, nebo nejspíš navěky, než jí bude dopřáno stát se studentkou denního studia na École du Louvre.

Před půl devátou zahlédla, jak na ni v pasáži mávla Angélique, a tak vyklouzla ven. „Co se děje?"

„Yolande nemůže najít svou panenku. Tu, se kterou ráda spí."

Éliane zavřela oči a snažila se přemýšlet. V jejich poloprázdném bytě nebylo mnoho míst, kam by se dalo něco schovat.

„A taky mi chybí rukavice," dodala Angélique tiše. „Ty, které jsi mi dala k narozeninám."

Obě se podívaly do kuchyně, kde jejich otec připravoval večeře.

Pak se Élianiny oči upřely do sestřiných. „Možná je ještě neprodal," řekla. „Možná je najdu."

„Yolande bez své panenky neusne."

Její obvykle vznětlivá sestra mluvila rezignovaně, a tak si ji Éliane přitáhla do náruče a políbila ji na čelo, protože pochopila, kolik námahy Angélique stálo, aby myslela na Yolandinu panenku, a ne na své vlastní drahocenné rukavice. „Dej jí na spaní něco mého," řekla Éliane, protože věděla, že nevyspalá Yolande by všem zkazila náladu. „A můžeš si půjčit moje rukavice."

Angélique si ji prudce přitáhla do náruče a Éliane si po milionté přála, aby mohla sebrat všechny své sestry

a utéct. Jistě by se jí dařilo lépe než zkrachovalému otci a vyčerpané matce. Zamračila se, když spatřila Angélique, jak stoupá po schodech. Možná by se měla na uměleckou školu vykašlat a pracovat v Louvru i dopoledne.

Minuty ubíhaly. V deset hodin se ozval zvonek u dveří a Éliane, která doufala, že už bude zavírat, se s obvyklým úslužným úsměvem otočila ke dveřím.

Stál tam Xavier. „Napadlo mě, že si dám skleničku vína," promluvil. Na přízvuku jeho mateřského jazyka se pobyt v Anglii téměř nepodepsal.

„Luc tu není," zareagovala, protože věděla, že její bratr bude někde v Montparnasse popíjet víno a předstírat, že návštěvami kaváren, kam chodí umělci z pařížské školy, sám vytváří umělecká díla. Očekávala by, že Xavier bude s ním.

„Celé dvě hodiny jsem v Montparnasse poslouchal Lucovo básnění o múzách nad nahým tělem modelky. Zatoužil jsem po nějakém tišším místě."

„V tom případě," ukázala na spoustu prázdných židlí, „jsi našel tu nejtišší restauraci v Paříži."

Zasmál se. „To asi není ten nejlepší slogan, jak získat zákazníky, ale na druhou stranu to naprosto vyhovuje mým potřebám."

Élianin úsměv už byl opravdový. Usadila ho ke stolu a nalila mu víno.

Xavier střelil pohledem do kuchyně, odkud se ozýval podnapilý hlas jejího otce, který si prozpěvoval nějakou přisprostlou písničku. „Můžeš se posadit?"

Přikývla.

Xavier k ní přistrčil víno. „To je pro tebe."

„Děkuju," řekla, napila se a hned cítila, jak jí z nohou mizí tíha únavy. „Jsi v Paříži na dovolené?" zeptala se náhle dychtivá po informacích o muži, který jí koupil víno a požádal ji, aby se posadila k němu. „Zdá se, že nás čekají